

Ἀπὸ ἐπάνω, ἄνωθεν ἔνθ' ἄν.: Σίτᾱ ὁ Γιαννίκας κ' ἡ Μαρίκα ἔτρωγαν, ἐδέβεν ἀποπαγκέσ' ἀτουν εἶνας κορώνα καὶ ἔκραζεν κρὰ κρὰ! (ἐκ παραμυθ. σίτᾱ = ἐνῶ, ἐδέβεν = ἐπέ-
ρασεν) Σάντ.

*ἀποπάνω-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀποπαγκιάν' Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποπάνω-κι ἄνω.

Ἀπὸ ἀνωτέρου τινὸς σημείου πρὸς ἔτι ἀνώτερον: Ἀποπαγκιάν' ἀσ' σὸ ρακάν' ἐξέβεν ἀπάν' 'ς σ' ὁμάλ' (ἀπὸ σημείου τινὸς τοῦ ὅρου ἔφθασεν ἀνωτέρω εἰς τὸ ὁμαλόν).

ἀποπανωλίθαρο τό, ἀμάρτ. 'πουπανωλίθαρον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ὁ ἄνω περιστρεφόμενος λίθος τοῦ μύλου: Αἰνιγμ. Οὔλοι οἱ μύλοι γυρίζουν τὸ 'πουπανωλίθαρον τῷ ἔδει μύλον ποῦ γυρίζει τὸ 'πουκατωλίθαρον (τὸ στόμα καὶ ἡ κάτω σιαγών). Συνών. ἀπανάρι 1, ἀπανωλίθαρο, ἀποπανάρι 2, ἀντίθ. ἀποκατάρι 2, ἀποκατωλίθαρο, κατωλίθι.

ἀποπανωμάντηλο τό, ἀμάρτ. 'πουπανωμάντηλον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Τὸ πρόσθετον μαντήλι τῆς κεφαλῆς τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τοῦ πρῶτου.

ἀποπανωπροίκι τό, ἀμάρτ. 'ποπανωπροίτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. προίκι.

Ἡ πρόσθετος προίξ, τὸ ἐπὶ πλεον τῆς ὑπεσχημένης ἡ τῆς ληφθείσης προίκος. Συνών. ἀπανωπροίκι 1.

ἀποπάνως ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. Συγκριτ. 'πουπανώτ-τερο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω.

1) Ὁ ἐπάνω, ὁ ἄνωθεν ἢ ὁ ἀνωτέρω εὐρισκόμενος ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἀποπάνως κῆπος εἶναι ποτισμένος, ὁ ἀποκάτως εἶναι ἀπότιστος ἀκόμη Κρήτ. Ὁ ἀποπάνως γείτονας ἐμίσεισε, ὁ ἀποκάτως θὰ μισοσέψη ταχύτερον αὐτόθι. || Ἄσμ.

'Πουπάνω χόρησεν χρυσᾶ, 'πουκάτω χρυσταλ-λένα, τέλεια τὰ 'πουπανώτ-τερα, χρυσᾶ μαλαματένα

Κύπρ. Συνών. ἀποπανωθγός 1. 2) Οὐσ., ὁ Θεὸς Κρήτ.: Παροιμ. Δὲ μοῦ χτυπᾶς ἐσύ, μόν' ὁ ἀποπάνως μου (ἐπὶ ἀνθρώπου ὑπὸ εὐτελοῦς ἢ οὐτιδανοῦ ὑβρίζομένου).

ἀποπανώστρατα ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 'που-
πανώστρατα Κύπρ. ἀπανώστρατα Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπάνω καὶ τοῦ οὐσ. στράτα.

1) Ἀνωθεν τῆς ὁδοῦ Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀπανώδρομα, ἀπανώστρατα 3, ἀντίθ. ἀποκατώ-
στρατα 1. 2) Διὰ τῆς ἀνωθεν ἀγούσης ὁδοῦ ἐν σχέσει πρὸς ἄλλην κατωτέρω εὐρισκομένην Ἰθάκ. Ἀντίθ. ἀπο-
κατώστρατα 2.

ἀποπαπάνω ἐπίρρ. Κρήτ. ἀποπαδπάνω πολλαχ. 'ποπαδπάνω Κρήτ. Κύθηρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀποπὰ καὶ ἀπάνω.

Ἐδῶ ἐπάνω, ὀλίγον ἀνωτέρω, ἐπὶ στάσεως πολλαχ.: 'Ποπαδπάνω ἦτανε Κύθηρ.

ἀπόπαππας ὁ, πολλαχ. ἀπόποππας Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόπαππας.

1) Ἱερεὺς ἀποβαλὼν τὴν ἱερωσύνην εἴτε καταδικασθεὶς εἴτε οἰκειοθελῶς πολλαχ. Συνών. ξέπαππας. Πβ. ἀπόδιακως, ἀποκαλόγερος. 2) Κακός, ἀνάξιος ἱερεὺς Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀτὸς ὁ ποππᾶς ἀπό-
ποππας ἔν' Ὁφ.

ἀποπαραμιτίζω ἀμάρτ. ἀποπεριματίζω Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παραμιτίζω.

Τελειώνω τὴν διὰ τῶν μιταρίων διόδον τῶν νημάτων τοῦ στήμονος: Καλέ, μὰ δὲ θὰ τ' ἀποπεριματίσωμε γ' ἐτοῦτο τὸ παννί; Ἐποπεριματίστηκε δὲ τὸ παννί.

ἀποπαραμιτισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποπεριματισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαραμιτίζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς διὰ τῶν μιταρίων διόδου τῶν νημάτων τοῦ στήμονος: Ὅσον ἀποπεριματισμὸν νὰ τὸ δέσεις κιόλα νὰ τὸ διακινήσει' ἀπόψε.

ἀποπαραπέρα ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. παραπέρα.

Ἐκ σημείου τινὸς κειμένου ὀλίγον περαιτέρω: Ἄ δὲ βορῆς ἀποτά, πιάσε το ἀποπαραπέρα. Συνών. ἀποπαρέκει.

ἀποπαρασέρνω Κρήτ. 'ποπαρασύρνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. παρασέρνω.

Τελειώνω τὸ σάρωμα, τὸ σκούπισμα: Ὁπασέ μου ἡ παρασύρα καὶ δὲν ἐποπαράσυρα τὴν αὐλή.

ἀποπαρέκει ἐπίρρ. Κρήτ. ἀπουπαρέκει Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. παρέκει.

Ἀποπαραπέρα, ὁ ἰδ.: Πᾶσι ἀπουπαρέκει, βρίσκει ἓνα παρασιτρατάκι καὶ κάνει λιγάκι ἀπογυρίδα καὶ κατεβαίνει.

ἀπόπαρμα τό, Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Πληθ., τὸ περίσσευμα τοῦ στήμονος, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑφανθῇ. Συνών. ἀρπεδόνα.

ἀποπαροῦμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παρᾶς.

Δαπανῶ ὅλα τὰ χρήματά μου. Συνών. ξεπαρα-
διάζομαι (ἰδ. ξεπαραδιάζω).

ἀποπάρισμο τό, σύνθη. ἀπουπάρο'μον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Ἡ σκαιὰ καὶ τραχεῖα πρὸς τινα συμπεριφορὰ: Μὲ τ' ἀποπάρισμό σου τὸ τρόμαξες τὸ παιδί σύνθη. Εἶνι κακὸ τ' ἀπουπάρο'μον, δὲ μπουρ' ἂ κρίν' ἀνθρώπους.

ἀποπαρτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποπαρτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαίρνω.

Ὁ ὑπὸ ἐξωτικῶν ἢ ἄλλης δαιμονικῆς ἐπηρείας παθὼν, φρενόληπτος.

ἀποπάρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπαροῦμαι.

Δαπάνη ὅλων τῶν χρημάτων. Συνών. ξεπαράδιασμα.

ἀποπασσαλώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. πασσαλώνω.

Ἐξάγω τοὺς πασσάλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τι.

ἀπόπαστον τό, Κύπρ. 'πόπαστον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παστό.

Ἐπιδόρπιον γλύκυσμα ἢ ὁπώρα: Ἐν ἔχουμεν σήμερα 'πόπαστον. Ἦρτε τῶι μᾶς ἡδρε 'ς τὸ 'πόπαστον.

***ἀποπαστοῦ** ἐπίρρ. ἀπομπασιᾶς Α.Ρουμελ. (Ἀγχιάλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. παστός.

Ἀπὸ παστάδος, ἀπὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου: Ἀπο-
μπασιᾶς ἐπιάστηκε τὸ παιδί (ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς μετὰ τὸν γάμον συνετελέσθη ἡ σύλληψις).

